No. 16. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 5 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 30. Januarij. Uit Dublin wordt onder [illegible]

De landverhuizing voor dit jaar is reeds begonnen, en de kaden te Dublin zijn opgevuld met groepen die naar de nieuwe wereld afreisen.

— In Schotland schijnen Aberdeen en de aangrenzende graafschappen in eenen zeer opgewonden toestand te verkeeren, en men ziet ongeregeldheden te gemoet. Te Fraserburgh waren de verschijnselen van naderende onlusten zoo klaarblijkelijk, dat eene afdeeling soldaten van Aberdeen afgezonden was, die echter contra orde ontving, op vijf mijlen afstand van derzelver bestemming.

FRANKRIJK.

— Op meer dan eene plaats hebben weder onlusten plaats gehad, uit hoofde van de duurte der granen. Te Longnij hebben de bewoners de magazijnen opengebroken, en de rogge voor 10 fr. de hectoliter onderling verkocht en betaald. De militaire magt heeft overal de orde hersteld.

— Den 22. zou eene lading aardappelen van Pont-Labbé naar Plymouth worden vervoerd, doch het volk belette zulks, en de aardappelen werden geplunderd. Dertien personen, die deel aan die plundering hebben genomen, zijn gearresteerd en naar Quimper vervoerd.

— Uit Oran heeft men berigt van 21. Jan. De generaal *Cavaignac* heeft eene razzia op de Beni Mater en de Ahmian Cheragas ondernomen, en 33.000 schapen en 600 kameelen buit, en 80 gevangenen gemaakt.

— Het volgende sterfgeval doet zien dat sommige menschen geen goed gebruik van hun geld weten te maken. De heer *D*...; oud 77 jaren, weduwenaar zonder kinderen, leefde in het kwartier *des Italiens* zeer zuinig; hij onthield zich van het noodige, zoodat men hem behoeftig waande. Maandag deed de huisheer den Commissaris van politie roepen, dewijl de deur gesloten bleef. Men vond hem dood op den grond; en in zijne kasten aan geld 38,000 fr. aan stukken van 5 francs, 880 fr. aan goud en 20,000 fr. aan bankbriefjes. Deze gelden zijn door den Vrederegter in de consignatie kas gedeponeerd.

— Te Tourrel, nabij Saint Gervais, heeft een vierjarig knaapje zijn broeder, 18 maanden oud, met messteken vermoord; de moeder dit vernemende, ontstak in woede en wierp den moordenaar een brood, dat zij in de hand hield, naar het hoofd, waardoor het schuldige kind doodelijk werd getroffen. De wanhopige moeder leverde zich zelve nog dienzelfden avond aan de justitie over.

— Dezer dagen is te Marseille, aan boord van 's rijks paketboot *de Scamander*, het toestel tegen verstikking van den heer *Lombard*, luitenant der post-paketbooten, beproefd geworden. Dit toestel, dat zich door groote eenvoudigheid onderscheidt, vergunt hen, die tegen branden moeten worstelen, om tot de meest beslotene plaatsen door te dringen, waar de wegneming van de lucht en de rook bijna altijd de oorzaak van verstikking is. De commissie, belast met het onderzoek van het gewigt dezer uitvinding, heeft eenparig lijk dit toestel goedgekeurd, hetwelk zij, gedurende den geheelen duur der proefneming, heeft zien werken.

BELGIE.

— Over eenige jaren, in 1843, is er gesproken van een diefstal welke te Gent ten huize en ten nadeele van den heer *de Keersmaecker* was gepleegd door den knecht van dezen heer. Deze diefstal had veel gerucht gemaakt, omdat men vernam, dat de zoogezegde knecht eene vrouw, eene getrouwde vrouw, was, en kinderen had, welke vrouw *Virginia Callens* was genaamd. De zoogezegde knecht kwam van Oost-Vleteren, had aldaar bij den pastoor gewoond, was door denzelven bekeerd, gedoopt en alom onder den naam van *Susje van den pastoor* bekend, tot dat die *Virginia Callens*, altijd als eenen jongen gekleed, naar Gent kwam. Onmiddelijk na den diefstal is het zoogezegde *Susje* met zijne 3000 frs. naar Holland gevlugt, en sedert heeft men van den dief niet meer gehoord. Maar ziet, *Virginia Callens* is wedergekeerd, en men vindt haar nu als pachteres te Wervicq, onder den naam van dochter *Lewytle*. Het is deze bedriegster die beweert, dat men gepoogd heeft haar te vermoorden en dat men haar 300 frs. ontstolen [illegible] alles is een verdichtsel, 't welk *Virginia Callens*, nadien *Susje* van den pastoor, knecht bij den heer *de Keersmaecker* en nu dochter *Lewylle* verzonnen heeft, om hare vervallen pacht, niet te moeten betalen. De bedriegster is aangehouden, en bevindt zich nu in de gevangenis te Yperen. Ziehier wat het regterlijk onderzoek heeft doen ontdekken: Het gedrag dezer vrouw was te Wervicq onberispelijk, en zij toonde zich zeer christelijk, ja zelfs wat kwezelachtig. Zij heeft zich eenige wonden toegebragt aan den hals, om te doen gelooven, dat men haar heeft willen vermoorden, en op haar ligchaam heeft men kneuzingen ontdekt. Zij beweerde ook, ten gevolge der gewaande mishandelingen, bloed te spuwen, en, om eenigen schijn van waarheid aan dit gezegde te geven, had zij zich eene hoeveelheid varkensbloed weten te verschaffen, onder voorwendsel van bloedworsten te maken. Zij is meermaals door den regter ter instructie ondervraagd, en men verzekert, dat zij reeds bekendtenissen gedaan heeft, en verklaart heeft *Virginia Callens* genaamd te zijn.

— De jongste volkstelling in Belgie heeft eene thans in Europa, met uitzondering van Ierland, ongewone daadzaak bewezen, namelijk, dat de bevolking op het land in Vlaanderen afneemt. In 1845 was de bevolking van West-Vlaanderen, 664,000 zielen, in 1846, 642,000; eene vermindering alzoo van 22,000 inwoners. In 1845 telde Oost-Vlaanderen 806,000 zielen, en in 1846, 791,000, eene vermindering van 15,000 zielen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 31. Januarij. Op den avond van 29. Januarij jl. had er in deze residentie een voorval plaats, dat eene bijdrage tot de geschiedenis van het doen ondergaan van gevangenisstraf door remplaçanten uitmaakt. In de vorige week werd door het Prov. Hof in Zuid Holland, tweede kamer, zeker persoon uit deze stad, wegens laster, het moedwillig toebrengen van slagen en beleediging door woorden, in hooger beroep, tot twee maanden gevangenis veroordeeld; deze veroordeelde toonde zich spoedig bereid, de opgelegde straf te ondergaan. Hij dient zich gisteren avond aan den kerker aan, om dáár gedurende twee maanden ontvangen, gehuisvest en onderhouden te worden, als 't ware een gewoon logement. Zijn verblijf wordt hem aangewezen, zijn legerstede is in gereedheid en de man wordt spoedig door Morpheus beweldadigd. Welligt had men nog nimmer iemand meer bedaard en tevreden in den kerker zien komen. Een der deurwaarders bij het Hof die meest gewoon is gevangenen te begeleiden, verneemt, dat de veroordeelde zich wonderbaarlijk haastig gedragen heeft; naauwlettend en ijverig begint hij eenigen argwaan te krijgen en vraagt den cipier, of die persoon wel de ware persoon is? Naar uitduiding scheen dit wel het geval te zijn. Doch de deurwaarder meende zich daarvan te moeten overtuigen. Men vindt op de legerstede wezenlijk een man, in diepe rust, doch die *by ongeluk* het gelaat met beide handen bedekte. Men schoof eene dier handen wat ter zijde; en — het was wel degelijk een plaatsvervanger!

Proces-verbaal werd van het gebeurde opgemaakt. En de duistere nacht, die men meende, dat hier zoo bijzonder ten dienste zou staan, was hem, vroeger zoo gevangenislustig, thans bijzonder tegen de borst.

— Men schrijft uit Arnhem nopens den Kapellaan *Gepkens*, dat hij in de gevangenis aldaar met de meest mogelijke voorkomenheid altijd is behandeld en blijft behandeld worden. Hij zelf zegt, dat het hof van Gelderland hem in de gevangenis niets te wenschen overlaat.

AMSTERDAM, den 2. Februarij. Een zeldzaam en treffend bewijs van verknochtheid, maar tevens tot welke buitensporige daden redelooze hartstogten kunnen leiden, vindt men in het gisteren hier plaats gehad hebbende voorval, dat eene vrouw, wier broeders zoon, een kind van twaalf jaar, dat door haar op het teederst werd bemind, overleed, onmiddellijk nadat het kind den laatsten adem uitblies, in eene vlaag van wanhoop, het huis uitsnelde en zich zelve den dood in het water gaf. Naar men verneemt, had de ongelukkige vooraf haar voornemen geopenbaard, dat zij, als haar lieveling mogt overlijden, hem onmogelijk kon overleven.

ALKMAAR, den 27. Januarij. Op heden hielden alhier de leden der Nederlandsche Vereeniging, tot afschaffing van sterken drank hunne 3e algemeene vergadering, onder de voorzitting en de leiding van hunnen Correspondent en in de tegenwoordigheid van eenige gasten. Verblijdend was het te vernemen, dat de zaak der afschaffing, met hoeveel tegenstand en vooroordeel zij te worstelen hebbe, toch ook hier langzaam vooruitgaat, en haren krachtigen invloed meer en meer begint te openbaren; waarvan onderanderen ten bewijze kan strekken, dat, in het verloopen jaar in Alkmaar, bijna 500 vaten, d. i. 50 000 (zegge vijftig duizend) Nederl. kannen, binnen- en buitenlandsch gedisteleerd minder zijn veraccijnsd geworden, dan in het jaar 1845.

— De in 1845 aangevangene bedijking van den Anna-Paulowna-polder is zoo krachtig en gelukkig voortgezet, dat men op vele punten, waar nog geen jaar geleden het zeewater stond, den landman reeds heeft zien ploegen en zaaijen; deze drooggemaakte gronden moeten nu in cultuur worden gebragt, om aan velen duurzaam arbeid en brood te kunnen verschaffen; daartoe willen de ondernemers een groot aantal arbeiders-woningen doen bouwen, bij elke van welke een paar bunders grond zal worden gevoegd, terwijl de arbeiders ook op de grootere hofsteden, welke de eigenaars der afgestane gronden zullen daarstellen, genoegzaam werk zullen kunnen vinden.

— Wij vernemen van goederhand, dat er twee brieven van Ds. *van Raalte*, uit Noord-Amerika geschreven, aangekomen zijn, welke eerstdaags met nog een brief van een kolonisten huisgezin van zeer merkwaardigen inhoud, onder den titel van Noord-Amerikaansche stemmen, in het licht zullen verschijnen. De alom verspreide copiën zijn reeds van zulk eenen uitgebreiden invloed geweest, dat de begeerte om het land te verlaten, waarlijk reeds groot genoeg, nog als met vernieuwde kracht ontwaakt is. Onder meerderen berigt men ons, dat de geheele afgescheidene gemeente Borselen in Zeeland, op weinige leden na, eerlang derwaarts vertrekt. Het laat zich aanzien, dat de berigten, welke deze mannen van daar naar hunne provincie verzenden zullen, den Zeeuw zoo nabij de zee en zoo bekend met dit element, spoedig zullen opwekken om bij grootere massaas van hier te gaan.

In Noord-Amerika schijnt een bijzondere lust te bestaan om er Hollanders te ontvangen; onder anderen getuigen hiervan berigten, welke daar verspreid en onderteekend worden door Ds. *de Witt*, pred. te New-York, in den Christian Inteligencer. *(Overyssel.)*

DOEVEREN, den 27. Januarij. Hoe ver men tegenwoordig in de kunst van bedelen gevorderd is, en welke middelen men niet te baat neemt om den eenvoudigen burger afte zetten, werd bij ons in den loop der gepasseerden week eene proeve geleverd. Een groot mager man die er geenszins voordeelig uitzag kwam bij ons (19 Januarij) met waggelende schreden het dorpje ingewandeld, tot voor het het huis van den dominé, alwaar hij eensklaps ten onderste boven viel, vreesselijk begon te kermen en eindelijk te stuiptrekken. In een, twee, drie waren alle inwoners op de been, ieder haastte zich om den armen man eenige lafenis en verkwikking toe te brengen, hetgeen dan ook eene gunstige uitwerking had; de lijder kwam zachtjes weder tot zich zelve, bedankte zeer vriendelijk en vertrok met een gevulde beurs en gevoede maag. Een en ander had plaats op den namiddag ten 2 ure.

Hoe vele reizen die zelfde persoon op dien zelfden dag, voor hij bij ons was, door zulke toevallen werd aangetast weet men niet, maar dit weet men, dat die zelfde persoon ongeveer één uur na zijn vertrek van ons, te Heesbeen dezelfde kuur kreeg, die voor zijne beurs en maag dezelfde resultaten opleverde, des avonds nog van dienzelfden dag

DRIE AVONTUREN OP MIDDERNACHT.

(Vervolg van onze vorige.)

Naar ik ongeveer berekenen kon, was ik nog een paar sprongen ver van het dier verwijderd. Mijn geweer was wel geladen, doch slechts met hagel; regt voor mij had ik eene opene ruimte, die naar eenige verstrooid staande kaveet of wilde appelboomen leidde, tusschen welke boomen en de plaats, waar ik stond, de grond eerst onlangs eenige ellen ver omgespit scheen te zijn, want gras en zoden lagen in het rond, en bladeren en takken waren er overheen verspreid. Een blik was toereikend, om mij te overtuigen, dat mijn beste verdedigingspost eene groote holle boom zou zijn, die van geheel de groep mij het naast was; doch daar ik wanhoopte dien door het hout te kunnen bereiken, alvorens de tijger zijnen aanval deed, waagde ik, in stede van om te keeren, eenen plotselingen sprong regts af. Inderdaad bereikte ik de gewenschte standplaats, doch niet zonder een nieuw gevaar geloopen te hebben, waarop ik niet bedacht geweest was; want, op het oogenblik dat ik over de tusschenliggende opene ruimte heen snelde, voelde ik hoe de met loof bestrooide bodem doorboog, een duidelijk teeken, dat het daaronder hol was.

Even snel bijna was de tijger achter mij heen; maar naauwelijks was hij, in zijnen eersten sprong, op de verraderlijke bedekking der valgroef, want dit bleek het te zijn, nedergekomen, of deze brak door en hij stortte met het achterlijf in den kuil, evenwel in dier voege, dat hij zich met de voorpooten nog even aan den rand kon vasthaken, zoo nabij mij, dat ik zijnen heeten, stinkenden adem voelde en rook. Roerloos van schrik staarde ik, als betooverd, in het groote, vreeselijke aangezigt des diers, dat, zelf even zoo in angst, maar toch woedend, mij met zijne roode, bloedgierige oogen aankeek, terwijl uit den opgesperden, met schuim gevulden muil half gebrulde, half gehuilde, akelige toonen mij in de ooren drongen. Slaagde het beest, zich geheel en al uit de diepte waarin de achterdeelen van zijn ligchaam nederhingen, naar boven te werken, zoo stond mij een strijd te wachten, waaraan ik zonder ijzing niet kon denken. Ik poogde dan mijnen schrik te vermeerderen, legde met mijn vogelroer op de oogen van mijnen vijand aan, en drukte los. Met vreeselijk angstgehuil stortte de tijger in de groef, en ook ik, niet langer in staat mij op de been te houden, zeeg, met een zucht van dankbaarheid voor mijne wonderdadige redding, ter aarde.

Doch het was geen tijd tot verademing en rust; de avond viel, en reeds rekten zich de schaduwen tot eene verontrustende lengte. Ik had mij zoo zeer in de jungle verward, dat ik niet wist waarheen ik mij moest wenden. De zon was nabij haar ondergaan; haar goudkleurig, over takken en bladeren uitgegoten, licht maakte mij oplettend, dat, daar ik in het herwaarts komen oostwaarts op gegaan was, ik thans mijn gezigt naar de verdwijnende dagtoorts moest keeren; doch al digter en digter werd het bosch, en in de rigting, welke ik nu volgde, werd mijn voortgang eerlang door kloven en steilten gestuit. Mijn toestand werd gedurig onbehagelijker. Kort daarna kwam ik aan den mond eener soort van hol, en, daar ik niet zonder reden vermoedde, dat dit het leger van den tijger, of van het dier, waarmede hij gepaard was, kon wezen, verwijderde ik mij ijlings van daar en beklom eenen kleinen, met mos en onkruid begroeiden heuvel, die boven het hol scheen op te rijzen. Terwijl ik met handen en voeten klauterde, om de glibberige hoogte op te komen, drongen menschelijke toonen in mijn oor; maar naauwelijks was ik een oogenblik blijven stilstaan, om te luisteren, of de grond onder mij zonk eensklaps weg, en, even als kort te voren mijn doodvijand, viel ik, wel is waar onbezeerd, maar niet weinig verschrikt, midden onder eene groep menschen, die daardoor blijkbaar in nog grooter angst gebragt werden dan ik zelf. Geschreeuw en gehuil klonk rondom mij. Bangh! Bangh! een tijger! een tijger! riep de een, afreeta ghowe! pieschash! een weerwolf! een spook! een duivel! de ander; en toen ik mij eindelijk weder op de been geholpen, en bevonden had, dat mijne ledematen en mijn geweer onbeschadigd waren, keek ik rondom mij, en zag, dat ik in eene onderaardsche hut gevallen was. De bewoners dier hut waren een oud man, eene vrouw en een knaap, welk gezin juist bezig geweest was een groot vuur aan te leggen, boven hetwelk het eenvoudige gereedschap hing, waarvan de inboorlingen zich gewoonlijk bedienen, om ter sluik arak te stoken; inderdaad was de plaats niets anders dan de geheime branderij van eenen Kulal of Indiaanschen distillateur.

Met weinig woorden verklaarde ik nu aan die verbaasde men-

kwam die zelfde ziekte al weder terug, doch nu was de onverlaat te Heusden. Ook aldaar heeft hij zich zoo goed weten te houden, dat zijne schelmstreken niet ontdekt zijn, voor dat hij door den heer burgemeester in een goed logement besteld werd.

ZWOLLE, den 29. Januarij. Een landman uit deze streken was dezer dagen het offer van eene kleine opligterij. Een heer en eene dame kwamen in de herberg van zijn dorp aan, en gaven hunnen wensch te kennen, dat een of ander rijtuig hen naar Zwolle mogt willen vervoeren, alwaar voor hen eene erfenis van ƒ 800 baar geld te ontvangen was. Al spoedig werd er een boer gevonden, die hen tegen eene zekere belooning derwaarts zoude brengen. De boer betaalde op verzoek de tollen, de verteringen en ook het middageten bij den kastelein alhier, waarop mijnheer en mevrouw uitgingen om eventjes de erfenis te gaan ontvangen en vervolgens boer en kastelein te betalen. Beiden waren, naar men later vernam, den weg naar Deventer ingeslagen, terwijl de boer zich de onkosten der reis en van het middageten moest getroosten. Men wil, dat de mevrouw een menheer is geweest en beide een paar schavuiten zijn.

— Dezer dagen zijn in het eiland Schouwen, reeds kieviten waargenomen, hetgeen men, volgens waarnemingen, als een teeken van een vroeg voorjaar wil aangemerkt hebben.

MENGELINGEN.

Teekenen des Tijds.

Allerwege in ons vaderland hoort men klagten aanheffen, dat men bij zwaren druk van allerlei soort van lasten, kwijning en achteruitgang in handel en wandel waarneemt, en dat men met huivering het verbazend toenemen der behoeftigen gadeslaat, die in sommige oorden van het vaderland tot een zoodanig cijfer zijn geklommen, dat het getal der onderstand genietenden bijna de halve bevolking in zich omvat: zoo die treurige staat van zaken het gevolg der aardappelziekte van 1845, en van het gedeeltelijk mislukken der aardvrucht in 1846, zoo mede de mindere opbrengst van het roggeverbouw over het laatst genoemde jaar ware, wij zouden ons troosten met het denkbeeld, dat op min goede gewassen, ruimere oogsten zouden volgen; maar hoezeer de druk dier ongevallen niet kan ontkend worden, weet ieder, die niet blind is voor hetgeen hij om zich heen ziet gebeuren, dat de oorzaak van het kwaad dieper ligt, en gezocht moet worden in de onmiskenbare, huidige maatschappelijke strekking, om twee standen, rijk en arm te creëren, en dit door middel van den éénen het ruimste deel der lusten, en den anderen de grootste portie der lasten, als aandeel toe te voegen; de algemeene achteruitgang is niet te zoeken in het naar den vreemde uitvoeren van nationale fortuinen, maar in het behendig verplaatsen uit den zak van velen, in den zak van weinigen: dat goochelspel heeft zoo lang geduurd, dat de goede burgerij van Nederland reeds ettelijke jaren aaneen, om niet weinige millioenen oud Hollandsche guldens armer is geworden, en wel in die mate, dat het hoogstens tijd begint te worden, om het kleine restantje in veiligheid te brengen; maar boert ter zijde! het welbegrepen belang van het lieve vaderland eischt, dat het allen, die leden van het nationaal gezin zijn, welga, en dat ieder het vaderland verhooge naar zijne krachten en vermogens: onevenredigheid hierin is gelijk te achten, met de onnatuurlijke grilligheid eener moeder, die om oorzaken haar zelve niet bewust, het eene kind liefkoost, en het andere van zich stoot, en zoo doende den vloek op haar hoofd laadt, verbonden aan met de natuur strijdig onregt: al de leden van den staat zijn aan te merken als eene keten, die uit den aard der zake, evenredig moet dragen, zal ze duurzaam aan hare bestemming beantwoorden, zoo echter deze of gene der schakels te veel moet verduren, zoodanig dat zij bezwijkt, dan zal daardoor de zamenhang, de bruikbaarheid en het nut van den keten in deszelfs geheel, ten langen laatste gansch en al verloren gaan. Een Hendrik IV had bij het beklimmen van den troon in Frankrijk met groote bezwaren te kampen; maar het gelukte dien ridderlijken vorst, de bloedige wonden te heelen, die aan zijn geliefd volk geslagen waren, en de stormen eener latere omwenteling, die de wereld deed verbazen om de grootheid harer uitkomsten, was niet in staat uit het dankbaar hart van het Fransche volk de herinnering te wisschen van de woorden diens waarlijk grooten monarchs; » ik wil, dat de armste mijner onderdanen des zondags zijn hoen in den pot zal hebben," dat de goede God, Willem II, wiens liefderijke gezinningen, voor hoogstdeszelfs getrouwe onderdanen, door niemand worden betwijfeld, de noodige krachten schenke, om datgene voor zijn volk te worden, wat Hendrik IV voor het zijne was, en ook in het hart van de nederigen en kleinen in den lande, zal voor den held van Waterloo eene eerezuil worden opgerigt, die het geweld van tijd en gebeurtenissen trotseren zal.

ALLERLEI.

De mensch, die al zijne wenschen verhooren ziet, wordt vaak ligtzinnig, vergeet zijnen God, en verzuimt datgene, wat voor hem zelven het nuttigst en beste is.

—

Deze aarde is een hemel, voor ieder die den vrede lief heeft, regtvaardig handelt, en weinig begeert.

—

Leer voorbij snellende genoegens van waar levensgenot onderscheiden.

—

Onmatigheid bedwelmt, maar, na weinige uren is de roes vervlogen, en laat, helaas! dikwijls bittere grieving na. Hoe menigeen zou gaarne, met zijn bloed, zijne zielrust, in den roes verspeeld, terug koopen.

—

Eert uwen vader en moeder! het zijn uwe eerste en uwe trouwste vrienden, en, onder alle stervelingen, degenen, aan welke gij de grootste verpligting hebt.

De oude landman, (Ballade.)

(INGEZONDEN.)

Wees immer trouw aan woord en eed,
Tot aan het koele graf,
En wijk ook geenen vingerbreed
Van Gods geboden af.
Dan zult gij als op rozenpaân
Door 't pelgrimsleven treên;
Dan schouwt gij, aan het eind der baan,
Blijmoedig grafwaarts heen.

De sikkel en de ploeg zal dan
U ligthanteerlijk zijn;
Dan zingt gij bij de waterkan,
Als reikte men u wijn.
Den booswicht valt steeds alles zwaar,
Hij arbeidt nooit met lust;
De duivel drijft hem hier en daar,
En laat hem geene rust.

Geen schoone lente maakt hem blij,
Geen lagchend arenveld;
Op leugen en bedrog doelt hij,
En wenscht zich niets, — dan geld.
De wind in 't bosch, 't geruisch der blaân,
Perst hem ontsteltenis af;
Hij vindt — is 't hier met hem gedaan —
Zelfs geene rust in 't graf.

Dan moet hij in den geestenstond
Uit zijne groeve gaan,
En vaak als zwarte kettinghond
Voor zijne huisdeur staan.
De spinnemeisjes, die, met 't wiel
Op d' arm, naar huis toe gaan,
Gaat schrik en huivring door de ziel,
Als zij hem daar zien staan.

En ieder spingezelschap praat
Van 't vreeslijk avontuur,
En wenscht den dooden onverlaat
In 't diepste hellevuur. —
De grijze Klaas *was tot aan 't graf*
Een regte hellebrand;
Hij ploegde aan zijnen buurman af,
En stal van hem veel land.

Nu ploegt hij op zijns buurmans grond
Gelijk een vlammenboer,
En meet het land, gedurig rond
Met een vuurkleurig snoer.
En brandend als een schoof van stroo,
Volgt hij den gloenden ploeg;
En ploegt den ganschen nacht alzoo,
Tot aan des morgens vroeg.

De dorpsschout, die het boer-regt schond,
Op maagd en hert ging los,
Draaft 's nachts met eenen zwarten hond
In 't woud op 't gloeijend ros.
Soms gaat hij met een knobbelstok
Ook als een ruige beer,
En blaat soms als een geitebok
Heel 't dorp door, op en neêr.

De pastor, *die geen dansen leed,*
De vrekke woekeraar,
Staat 's nachts, als spook in 't zwart gekleed;
Om twaalf uur aan 't altaar;
Slaat daar in helsche razernij
Den kansel met geweld,
En telt dan in de sacristij
Zijn biecht- en offergeld.

De jonker, *die, bij bal en spel*
Der weêuwen haaf verslond,
Koetsiert te feest den vorst der hel
Ter middernachtschen stond;
In blaauwen zwavelvlammenrok
Rijdt hij den helburg op,
Een duivel op den koetsenbok,
Twee duivlen achterop.

Mijn zoon, blijf trouw aan woord en eed,
Tot aan het koele graf,
En wijk ook geenen vingerbreed
Van Gods geboden af,
Dan zoekt het nakroost nog uw graf,
En weent daarop een traan,
En bloemen bloeijen aan en af,
Uit dezen traan ontstaan. —

Naar het Hoogduitsch, van Hölty.

ADVERTENTIEN.

§ § § Het STOOMJAGT ZEELAND zal op Vrijdag den 5. dezer ten 5½ uur van Middelburg vertrekken en bijaldien vorst of drijfijs zulks niet beletten, deszelfs reis tot Rotterdam volbrengen en vervolgens de dienst op de aangekondigde dagen en uren voortzetten.

De Commissaris,
L. VOGELVANGER.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. Februarij. Sedert den 2. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

La Meuse, W. A. de Bijk, Messina, fruit; Jean van Eiick, J. Minne, Rio-Janeiro, koffij; Gravin von Bismark, H. Wilt, Monte-Video, huiden; Industrie, J. Iselgar, Marseille, fruit; Vereinigung, G. Zuhr, New-York, katoen; Locchristy, J. Cornelis, Odessa, lijnzaad.

Naar zee.

Rob Roy, G. M. Albanese, steenkolen, Livorno; laatst van Vlissingen.

— Van de Buitensluis geretourneerd Zr. Ms. stoomschip Ceberus, kapt. luit. ter zee van Maanen; hebbende Z. K. H. Prins Hendrik tot daar gebragt.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

4 Februarij 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1845)	- 11.75	W. Paardenboonen	ƒ 9.00
N. dito dito	- 13.25	W. Gr. Erwten	- 12.90
O. Walch. Tarwe (1845)	- 12.25	W. Witte dito	- [illegible]
Nieuwe dito	- 13.50	Z. Paardenboonen	- 9.00
O. Rogge (1845)	- 10.50	N. Z. Gr. Erwten	- 12.50
N. dito	- 11.25	W. Koolzaad	- [illegible]
Winter garst (1845)	- 7.35	Zomer dito	-
Zomergarst	- 7.00	Raapolie	ƒ 38.50 p. v.
Haver	- 5.20	Patentolie	- 40.50 -
Boekweit	- 9.00	Lijnolie	- 56.00 -
W. Witteboonen	- 13.00	Lijnkoeken ƒ 12.50 de 104 st.	
Dito Bruineboonen	- 13.75	Raapkoeken	- -

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

schen, wat tot mijne onverwachte verschijning in hun midden aanleiding gegeven had, verhaalde hun mijn avontuur met den tijger, en gaf mijnen wensch te kennen, om, tegen een goed drinkgeld, iemand te vinden, die mij weder op den regten weg bragt. Groot was de blijdschap der arme lieden, toen zij vernamen, dat de tijger uit den weg geruimd was, zij verzekerden mij, dat hij onmogelijk uit den kuil ontsnappen kon, en dat het andere, bij hem behoorende dier reeds eenige weken geleden gedood was geworden. Nadat zij mij allerdringendst gesmeekt hadden hunne werkplaats niet te verraden, gaven zij mij den jongen als wegwijzer mede." Nu dacht ik onze legerplaats zonder verdere verhindering te zullen bereiken; maar hierin had ik mij misrekend: de verschrikkingen van den nacht waren nog niet voorbij.

Inmiddels was het duister, ja, om juister te spreken, stikdonker geworden. De korte schemering der Indische luchtstreek, door den meer regtstandigen ondergang der zon veroorzaakt, was begonnen en geëindigd, terwijl ik mij in de onderaardsche hut bevond, die, gelijk ik nu bemerkte, niet verre van den zoom der vlakte, in het laatste kreupelhout van de jungle, gelegen was. Van de zes Engelsche mijlen, die ik af te leggen had, waren wij er nog niet volkomen ééne gegaan, toen mijn kleine gids over iets, dat in het enge voetpad lag, struikelde, en zich de knie aan eenen steen sterk bezeerde. Gelukkig had ik, gelijk zulks bij de Indische jagtliefhebbers eene doorgaande gewoonte is, goeden voorraad van dyachylon bij mij, waarmede ik de wond toeplakte. Daar ik echter zag, dat het arme kind niet dan met moeite voorthinkte en angstig scheen te worden, hoe het weder naar huis zou komen, ontsloeg ik het van mij verder te vergezellen, en maakte het rijker, dan het waarschijnlijk ooit te voren gewerst was, door het eene gouden roepie te schenken. Alvorens mij te verlaten, verzekerde de knaap mij, dat, zoo ik nu slechts regt voor mij uit ging, ik niet missen kon ons nachtverblijf te bereiken. Ik dacht te meer, nu niet weder te kunnen verdwalen, daar ik mij op een begaan pad bevond, hetwelk door eenen grond liep, die overal elders ruw en hobbelig was. Nog was de maan niet opgegaan; en de wijde, opene vlakte, hier en daar met geulen doorploegd, welke de regen gevormd en met zand en kiezelgruis gevuld had, alsook doorsneden van diepere kloven, de bedden van thans door de zonnehitte verdroogde bergstroomen, overigens slechts zelden door een boschje of boomgroep geschakeerd, scheen mij onder het gaan geen eind te willen nemen. Achter mij zag ik nog, in flaauwe omtrekken, de duistere schaduwen der bosschen en heuvels, maar vóór mij was alles vlak en eenzaam; slechts in bijna onafzienbare verte schemerde een licht en verkondigde het nachtvuur eens reizigers of eene alleenstaande woning. Dit was het punt, waarop ik moest aantrekken, en zoolang het glinsterde, ging ook alles goed; maar eerlang verdween het, en nu wist ik niet meer waarheen mij te rigten.

Alle eigenaardige geluiden en gewaarwordingen van eenen Aziatischen nacht trokken om en over mij henen, terwijl ik langzaam voortging. De lucht was verkwikkend koel; myriaden en insekten, kinderen der duisternis, vervulden den dampkring; de stinkende groene wandluis hing zich in mijn haar; moskieten gonsden mij bloedgierig om de ooren, en groote motten met witte vleugels hielden, dom hardnekkig, mijne oogen voor het een of ander glimmend voedsel; krekels en springhanen deden overal in het rond hun schel gepiep hooren; nu en dan fladderde een nachtuil over de wildernis, en toen ik over eenen breeden waterplas sprong, vloog een troep groote witte reigers, paddi-vogels geheeten, omdat zij de witte paddi- of rijstvelden bezoeken, te gelijker tijd van hunne drinkplaats op, bij hunne ijlende vlugt er uitziende als een drom in witte lijkkleederen gehulde geesten. Men hoorde het gebrom van den roerdomp, het gekwaak van den grooten Indischen kikvorsch, en op eenige plaatsen glinsterden in de donkere, pikzwarte lucht, gelijk deze gewoonlijk voor het opgaan der maan zich vertoont, zwermen van lichtvliegen. Zij dansten en gloeiden en blikkerden om mij heen als zwevende edelgesteenten. Eens hadden zij de boomen van een klein boschje, door hetwelk mijn pad mij voerde, zoo digt bedekt, dat het er uitzag, alsof elk takje met prachtige lampions verlicht, elk blad met diamanten, robijnen en smaragden bedaauwd was. In sprakelooze bewondering bleef ik staan en beschouwde de heerlijke vertooning. Plotseling echter verdwenen zij; even snel als zij verschenen waren, en alles was weder duisternis.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.